

Mert nem vet el örökre az Úr. Még ha megszorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.

Kedves Testvérim!

Gyermekkorom nagy élménye volt a padlás. A padlás, ahol több generáció, különböző holmija lapult dobozokban, ládáknban. Régi étkészletek, használaton kívüli tárgyak, olyan dolgok, kincsek, amik egy gyerek fantáziáját megmozgatják pláne akkor, ha fogalma sincs, hogy mi is az adott tárgy.

Addig a napig soha nem láttam viharlámpát, vagy petróleumlámpát. Amikor rájuk találtam az egyik dobozban, forgattam jobbra, balra, és igyekeztem rájönni, hogy mi is ez. Arra gyorsan rájöttem, hogy valami tűzzel kapcsolatos. Aztán később nagyanyámat megkérdeztem, ő elmondta, hogy bizony régen ezekkel világítottak. Az egyikkel bent a lakásban, a másikkal kint az udvaron. De már nagyon régen használták őket, fel kellene újítani. De miután nem volt rájuk szükség, csak ott porosodtak és tovább romlottak. A viharlámpának az üvege is eltörött. Aztán megmutatta, hogyan működnének. De a rozsdá miatt a valóságban nem tudta meggyújtani a kanócot, pláne, hogy petróleum sem volt otthon.

Akkor elhatároztam, hogy felújítom őket. A következő nyáron nekiláttam. A viharlámpával kezdtem. Szétszereltem, kértem édesapámtól rozsdamarót és a fém részeket lekezeltem vele. Aztán irány a bolt és petróleumot, kanócot vettem. Hosszas keresgélés után sikerült üveget is szerezni. Egy finom csiszolópapírral a fémes részeket tovább tisztítottam, végül lefestettem tűzálló festékkel. Végül beletöltöttem a petróleumot, meggyújtottam a kanócot, és ott pompázott a viharlámpa, amely azóta is használatban van, kint a kertben.

A petróleum lámpánál csupán egy alapos tisztításra volt szükség, a korom eltávolítására az üvegről. De az is működőképes állapotban van.

Talán az elmondottakból is látszik, hogy szeretem rendbe hozni, javíttatni a dolgokat. Most is tele van az íróasztalom javításra, megragasztásra váró tárgyakkal, játékokkal. Néha, amikor egy-egy reménytelennek tűnő tárgy kerül elé, eszembe jut az ézsaiási ige: a megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécses nem oltja el. Igen, ilyen Istenünk van. Aki türelmesen javíttat bennünket. Mai igénkben is ezt olvassuk: *Mert nem vet el örökre az Úr. Még ha megszorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.*

Szilveszter este arra készül a világ, hogy újat kezdjen. Valahogy azt várják ettől az estétől, vagy inkább a holnap reggeltől, hogy minden megváltozik, új életet kezdhetünk. De ez nem lehetséges. Nem lehet kilépni a világból, egyszerűen azt mondani, hogy ami mögöttem van az elfelejtem, az meg sem történt. Mert mindennek amit teszünk következménye van.

Az Ószövetség, és benne a mai alapigénket tartalmazó Jeremiás siralmi is jól mutatják ezt. A bűn következménye, az Isten ellen való lázadásunk következménye, hogy meg kell halnunk. Súlyos következmény. Isten elveszi az életünket. De ugyanígy súlyos következménye van annak is, amikor a másikat bántjuk meg, amikor rosszat gondolunk, mondunk, teszünk a másikkal. És hányszor és hányszor, újra és újra megtesszük. Ha számadást kell készítenünk az óév végén, akkor Lutherrel együtt azt kell végiggondolni: *Vizsgáld meg az állapotodat a Tízparancsolat alapján, aszerint, amint atya, anya, fiú, leány, gazda, gazdasszony, cseléd vagy: nem voltál-e engedetlen, hűtelen, rest; nem bántottál-e meg valakit szóval, vagy tettel; nem loptál, nem mulasztottál, nem hanyagoltál-e el valamit és nem okoztál-e kárt valakinek?*

A gyónási liturgiában elhangzik: ha azt mondjuk nincsen bűn mibennünk, magunkat csapjuk be...

Újat akarsz kezdeni? Akkor vesd le a régít. Csak hogy, ez nem megy ilyen könnyen. Mert mint, ahogy egy viharlámpa sem képes magától megtisztulni, és működni, úgy mi emberek sem vagyunk képesek erre. Mai másik igénk az útmutatóból: *Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. (Ef2,8)*

Ahhoz, hogy újat kezdjünk, ahhoz, hogy lámpásként világítani tudjunk az emberek között, ahhoz engednünk kell, hogy ő megtisztítson. Előbb azonban rá kell bízunk magunkat. Néha ez nem könnyű. Hiába tudom, hogy Isten szeret, mégis megtörténnek velem a dolgok. Jeremiás ezt írja siralmaiban:

¹⁵Keserűséggel lakatott jól, bánattal itatott meg. ¹⁶Kavicsot rágatott velem, hamuba kényszerített engem. ¹⁷Elvette békességemet, elfeledtem, mi a jólét. ¹⁸Már azt gondoltam: Nem lehet reménykednem és bizakodnom az ÚRban!

Döbbenetes szavak, de a mi szavaink. Mert gyakran érezzük ezt. Hogy Isten bennünket sújt. De maga Jeremiás is választ talál:

²¹De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: ²²Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: ²³minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! ²⁴Az ÚR az én osztályrészem - mondom magamban -, ezért benne bízom. ²⁵Jó az ÚR a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz. ²⁶Jó csendben várni az

ÚR szabadítására. ²⁷Jó, ha a férfi már ifjúkorában igát hordoz. ²⁸Üljön hát magányosan és maradjon néma, amikor ráteszik. ²⁹Hajtsa porba fejét, talán van reménysége.

Jeremiás reménysége abból fakadt, hogy tudta, mert tapasztalta, hogy Isten szerető Isten, aki mindent odaad. Kortársai közül kevesen látták ezt. Nekünk viszont már kézzel fogható bizonyíték van a kezünkbe Isten szeretetéről. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Újat szeretnél kezdeni? Vesd le a régit, jobban mondva bízd Rá magad arra a Jézusra aki elvette rólad a büntetést. A fizikális halál még mindig sújt, ahogy a nehézségek, a megpróbáltatások is, és az egymás ellen elkövetett vétkeink következményei is. *De nem vet el örökre az Úr, még ha megszorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.*

Adja Isten, hogy megtisztulva tudjunk az új felé nézni. És világítani, mint lámpások a sötétben.